

damtraktaten faldet, og så er der ingen Amsterdamtraktat.

Derfor synes jeg, statsministeren skulle prøve at finde ud af, hvad det er for nogle beredskabsplaner, Kommissionen har liggende i skuffen. Det ville da også være interessant for de danske vælgere at vide, om Kommissionen agter at bryde traktaten som en konsekvens af et dansk nej, så jeg synes, at statsministeren i stedet for at blive fornærmet over, at Santer nu også deltager i debatten, skulle prøve at finde ud af, hvad det egentlig er for mærkelige skumle planer, han har, og lade os få dem på bordet. Det ville det være interessant for alle her i Danmark og også for statsministeren at finde ud af.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Kommissionens formand kommer vi tilbage til om et øjeblik, men lad mig vende tilbage til spørgsmålet om artikel N i traktaten. Vi har jo haft den diskussion før, og det tror jeg også, hr. Jan Køpke Christensen kan huske.

I 1992 og i 1993 havde vi nøjagtig den samme diskussion, hvor man fra nejsiden påstod, at så ville det hele slet ikke eksistere længere, men det blev jo ikke tilfældet. Man kan selvfølgelig godt på den ene side have ret formelt, og det vil jeg slet ikke anfægte, for det står direkte i artikel N. Sådan er det, og det er uden for diskussion, men det, der er det interessante, er den store virkelighed.

Hvis vi forestiller os, at Danmark siger nej til traktaten og vi står i en situation, hvor alle de andre 14 lande har sagt ja – på forskellig vis, men de har sagt ja – skal man da ikke komme og fortælle mig, at så kan vi bare fortælle danskerne, at den er god nok, nu standser alting, og så er vi tilbage, hvor vi var, længe før vi begyndte at forhandle Amsterdamtraktaten. Det er jo ikke rigtigt. Det er simpelt hen ikke sandt at fortælle befolkningen det.

Billedet vil være, at Danmark så skal til at tænke igennem, hvad Danmark så vil, og jeg må hele tiden sige til de mange her til stede, at jeg savner et svar fra de mange, der går ind for et nej, på, hvad Danmark så skal.

Jeg vil gerne spørge Enhedslisten, og nu ved jeg godt, at det ikke er min spørgetime lige nu, men så kan man jo fundere over det: Hvad er Enhedslistens svar til den situation, hvor det er et nej? Er det det samme som Dansk Folkepartis svar eller som Fremskridtspartiets svar? Som et enkelt konservativt folketingsmedlems svar? Er det sådan, at alle disse nejstemmer her mener

det samme om, hvad Danmark skal gøre, hvis det skulle blive tilfældet? Det er det jo ikke.

Jeg skal gerne give mit bud. Mit bud vil være, at Danmark må overveje, om Danmark skal stå uden for, og her er vi virkelig ved sagens kerne. Det bringer os i en meningsløs og dybt, dybt alvorlig problematisk situation.

Skal vi stå uden for miljø Samarbejdet? Nej, det har ingen mening. Skal vi stå uden for det beskæftigelses Samarbejde, som vi har slidt og slæbt for at få? Nej, det har heller ikke mening. Skal vi stå uden for det samarbejde, der handler om åbenhed, som vi har arbejdet så hårdt for at få? Nej, det har heller ikke mening, går jeg ud fra. Skal vi stå uden for den del af artiklen, der nu klart, vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard, trækker strengen mellem, hvad Europa ikke skal blande sig i, og hvad vi skal koncentrere os om, når det gælder de problemer, som vi ikke kan løse alene? Det skal vi da heller ikke stå uden for.

Næh, problemet er, at nejstemmerne her i salen i virkeligheden er dybt uenige om, hvad der skulle ske i en sådan katastrofal situation. Og problem nummer to er, at nejstemmerne ikke har et ansvarligt alternativ til at stemme ja.

Jan Køpke Christensen (FP):

Det er ganske enkelt helt utroligt, at man skal høre fra statsministeren, at det er en situation, der er katastrofal, hvis det skulle blive et nej.

Formelt har nejpartierne, herunder Fremskridtspartiet, ganske ret i, siger statsministeren, at de andre kan ikke køre videre, men virkeligheden er en anden. Jeg er godt klar over, at de andre EU-lande kan fortsætte. De kan lave et helt andet forum, og det kan vi ikke nægte dem, men sådan er det jo også i dag. Sådan har det altid været, så der er ikke noget nyt i det. Men det, det drejer sig om for os, er EU og den større integration, der ligger i Amsterdamtraktaten.

Her vil vi gerne understrege, at det ikke kan lade sig gøre, hvis Danmark siger nej. Så har vi vetoret, og så stopper vi her ved Maastrichttraktaten og det indre marked, og så kan toget ikke køre videre mod integrationen. Det er i hvert fald kommet klart frem her, at sådan er det formelt, siger statsministeren, men virkeligheden skulle være en anden.

Jeg vil til sidst godt spørge statsministeren, om han med de udtalelser, som nu er kommet her fra statsministeren, forventer at kunne repræsentere den danske befolkning bedst